

Supí kapitalismus aneb Paula Singera mají v Argentině rádi

Autor: Andrew Joyce

*„Chce-li člověk zasáhnout, musí udeřit skrz masku!“
Achab, Bílá velryba*

Se značným uspokojením jsem sledoval nedávný výpad moderátora Tuckera Carlsons proti aktivitám agresivně kapitalistického hedgeového fondu Paula Singera Elliot Associates, o kterém jsem na těchto stránkách psal už před čtyřmi lety. V mnoha ohledech mi přijde velice pozoruhodné, že aktivité kořistníků jako Singer se před Carlsonem žádná z velkých mediálních osobností podobněji nevěnovala, zvláště když vezmeme v potaz nebývalou škodlivost a parazitický charakter jejich podnikání.

Mnohé země se kvůli němu octly v hlubokých dluhích a – jak Tuckerova reportáž velice přímočaře ukázala – jejich drápy se nyní pevně zaryly do srdce maloměstské Ameriky. Přivést tento virus do centra pozornosti tak je nepochybně vítané. Jsem ovšem pevně přesvědčen, že problém představovaný těsně spolupracujícími klikami těchto kořistnických finančníků bude možné vyřešit jedině tehdy, pokud na plné světlo vytáhneme také jejich skutečnou povahu a podobu. Dosud se totiž popisná terminologie při debatách o jejich činnosti soustředila výhradně na mrchožroutský a parazitický rozměr jejich činnosti. O Elliot Associates se proto hovořilo jako o ukázkovém příkladu „kořistnického (v doslovném překladu supího, mrchožravého) fondu“ praktikujícího „supí kapitalismus“. Ve vedení těchto společností však

nesedí mrchožraví ptáci, nýbrž takřka bez výjimky Židé. V následující eseji bych se proto rád blíže podíval na největší a nejmocnější „supí fondy“, jejich vedení, étos, finanční praktiky i to, jak se svým pochybně nabytým bohatstvím nakládají. Rád bych udeřil skrz masku.

Kdo jsou mrchožrouti?

Za globálně nejdůležitější supí fondy jsou považovány společnosti Elliot Management, Cerberus, FG Hemisphere, Autonomy Capital, Baupost Group, Canyon Capital Advisors, Monarch Alternative Capital, GoldenTree Asset Management, Aurelius Capital Management, Oaktree Capital, Fundamental Advisors a Tilden Park Investment Master Fund LP. Už jejich názvy jsou velmi zajímavé – buď působí zcela nicneříkajícím dojmem, nebo evokují neurčitě anglosaské či venkovsko/pastorální konotace (všimněte si opakujících se motivů dubu, stromů, parků, kaňonů, panovníků a využití jmen jako Aurelius či Elliot). Podobný postup využil i Žid Jordan Belfort, „Vlk z Wall Street“, které své podvodné aktivity provozoval pod zastřešující firmou Stratton Oakmont.

Tato jména slouží jako masky, jež mají za cíl navodit důvěru a zakrýt skutečný původ nejrůznějších skupin finančníků. Žádná z nich se totiž ctihodnými anglosaskými kořeny pyšnit nemůže. Nesídlí v prostředí venkovské idylky. Všechny výše vyjmenované fondy byly založeny a provozují je etnocentričtí, globalističtí Židé žijící ve velkých městech. Zběžná prohlídka jejich webových stránek odhaluje totožnost jejich zakladatelů a vedoucích mužů takto:

Elliot Management — Paul Singer, Zion Shohet, Jesse Cohn, Stephen Taub, Elliot Greenberg a Richard Zabel
Cerberus — Stephen Feinberg, Lee Millstein, Jeffrey Lomasky, Seth Plattus, Joshua Weintraub, Daniel Wolf, David Teitelbaum
FG Hemisphere — Peter Grossman
Autonomy Capital — Derek Goodman
Baupost Group — Seth Klarman, Jordan Baruch, Isaac Auerbach
Canyon Capital Advisors — Joshua Friedman, Mitchell Julis
Monarch Alternative Capital — Andrew Herenstein, Michael Weinstock
GoldenTree Asset Management — Steven Tananbaum, Steven Shapiro
Aurelius Capital Management — Mark Brodsky, Samuel Rubin, Eleazer Klein, Jason Kaplan
Oaktree Capital — Howard Marks, Bruce Karsh, Jay Wintrob, John Frank, Sheldon Stone
Fundamental Advisors — Laurence Gottlieb, Jonathan Stern
Tilden Park Investment Master Fund LP — Josh Birnbaum, Sam Alcott

Skutečnost, že všechny tyto fondy, obecně pokládáné za ty nejvlivnější a nejdravější, vlastní a ovládají Židé, stojí za zmínku i sama o sobě, zejména dnes, kdy se na nás ze všech stran valí ujištění, že Židé žádné speciální pouto k penězům ani lichvě nemají, a že podobné myšlenky nejsou ničím jiným než hloupým předsudkem. Neméně zajímavé je ale i naprosto židovské obsazení vrcholných pozic těchto společností, jež ukazuje na význam etno-komunitních vazeb – a nábožensko-sociální soudržnosti obecněji – při jejich vzniku, operacích

i fungování vnitřní hierarchie. Díky tomu židovské fondy nabízejí velice názornou ukázkou finanční a politické činnosti coby vyjádření židovství, jež lze zařadit do širšího kontextu židovské skupinové evoluční strategie a dlouhé dějinné trajektorie židovsko-evropských vztahů.

Kým se krmí

V květnu 2018 vyhlásilo americké Portoriko veřejný bankrot poté, co jeho dluh dosáhl **74,8 mld. dolarů**, z toho více než 34 mld. na úrocích a poplatcích. Věřiteli byli všichni výše uvedení židovští kapitalisté s výjimkou skupiny Cerberus Stephena Feinberga. Aby měla na splátky, zavedla v posledních letech tamní vláda politiku utážených opasků, uzavřela školy a zvýšila poplatky za energie. Když však v září 2017 ostrov tvrdě zasáhnul hurikán Maria, bylo Portoriko donuceno platby židovským věřitelům pozastavit. Židovské fondy se v reakci na to hladově vrhly na všechna dostupná aktiva ostrova, jehož čtyři pětiny byly v té době bez proudu – a navíc si neváhaly naučtovat další úroky a poplatky. V několika amerických městech propukly demonstrace, jejichž účastníci požadovali odpuštění portorického dluhu. Po krátké zastávce na Portoriku koncem 2018 v podobném duchu v rozhovoru pro Fox News hovořil také **prezident Trump**: „Dluží spoustu peněz vašim kamarádům na Wall Street, to budeme muset vymazat.“ Trumpova slova, jak už jsme si asi všichni zvykli, však nebývají následována činy. Následujícího dne tak rozpočtový šéf Bílého domu Mick Mulvaney shromážděným reportérům řekl: „Prezident podle mě měl na mysli to, že Portoriko bude muset nějak vyřešit problém se svými dluhy.“ Jinými slovy tedy přijít na způsob, jak splatit své závazky dravým Židům...

Trumpův obrat šokuje vzhledem k jeho těsným vazbám na židovské finanční zájmy asi jen málokoho. Když hovořil o „vašich kamarádech z Wall Street“ měl ve skutečnosti na mysli své kámoše z Wall Street. Mezi jeho nejbližší spojence patří Stephen Feinberg, zakladatel a výkonný ředitel Cerberu, na válkách dobře vydělávajícího supího fondu, který dnes drží přes půldruhé miliardy irského dluhu, kvůli němuž země zažívá „vlnu zabavování domů bankami“ v míře nevídané od doby, když židovští obchodníci s hypotékami Quicken Loans (Daniel Gilbert) a Ameriquest (Roland Arnall) připravili o střechu nad hlavou tisíce Američanů. Feinberg měl prsty i v masovém vystěhovávání španělských majitelů nemovitostí – skupina barcelonských anarchistů ho dokonce **neváhala nazvat „židovským megaparazitem“** v čele „nejohavnějšího dravého fondu světa“. Trump Feinberga v květnu 2018 jmenoval předsedou svého **Poradního výboru pro zahraniční zpravodajství**. Jednou z příčin Trumpovy neochoty stáhnout americké síly z Afghánistánu je i to, že Feinbergova **DynCorp** dlouhodobě bohatne z lukrativních smluvních vztahů s ministerstvem obrany na výcvik afghánských policistů či doplňkové služby armádě.

Trumpovy styky s židovskými supy ale Feinbergem zdaleka nekončí. V nedávném článku listu *New York Post* se dovídáme, že „ortodoxní Židé otevírají své šekové knížky pro Trumpovu kampaň pro rok 2020“. Lze to chápat jako předvídatelné vyústění posledních 4 let, jež by se daly elegantně parafrázovat slovy „**Jak se Židé naučili nedělat si starosti a mít rádi Dona**“. Židovští finančníci jsou k úřadujícímu prezidentovi tolik štědrí, protože s postupujícím časem je nad veškerou pochybnost zjevné, že ze slibů bělošské Americe o omezení imigrace na jedné

straně nesplnil vůbec nic a na té druhé neoblomně vytrval ve své oddanosti sionismu i společensky tolik škodlivým židovským „vedlejšákům“ jako třeba glorifikace homosexuality. To spolu se smazáním velké části **sedmadvacetiletého trestu** pro chasidského šéfa masokombinátu Šoloma Rubaškina (**Sholom Rubashkin**) za podvody a praní špinavých peněz z roku 2017 vyslalo židovské komunitě jasný signál, že s Trumpem se lze více než dobře domluvit a dělat byznys. A protože politicky jsou globální kořistníci entitou v podstatě amorfní a jediná pevná loajalita patří jejich kmeni a jeho zájmům, velké židovské peníze se mezi republikánskou a demokratickou stranou přelévají poměrně zásadně a často. *New York Post* tak například píše, jak při Trumpově listopadovém obědě (za pouhých 25 000 dolarů pro pár) v hotelu Midtown, kde 400 zámožných Židů vybralo přes čtyři miliony dolarů pro trumpovský SuperPAC America First, řekl organizátor Kelly Sadler přítomným reportérům: „Zeptali jsme se všech přítomných a překvapilo nás, kolik z nich v minulosti už sponzorovalo demokraty, ale nikdo republikána. Lidé stáli na svých křeslech a skandovali ‚ještě osm dalších let‘.“ **Pravda se má tak, že tito lidé nejsou demokraté nebo republikáni, ale Židé, plně připraveni k tomu vtisknout své peníze do dlaně toho, kdo je podle jejich mínění nejpriznivěji nakloněn židovským zájmům.**

Zhroucení Portorika pod tíhou židovského dluhu ani elity předhánějící se v ochotě vůči židovským finančním predátorům nejsou ničím novým. **Kongo, Zambie, Libérie, Argentina, Peru, Panama, Ekvádor, Vietnam, Polsko a Irsko** – to je jen neúplný výčet zemí, které se zapletly do sítí snovaných výše vyjmenovanými Židy, kteří dnes bedlivým zrakem sledují Řecko nebo Indii. Metody užívané při nabývání takto astronomických pohledávek jsou stejně tak prosté jako nemilosrdné. Na té nejzákladnější úrovni není tak supí kapitalismus ničím jiným než kombinací **tradičního pevného pouta Židů s lichvou** a židovskou rolí při výběru daní v předmoderních společnostech. O této historické praxi píše Salo Baron v knize *Hospodářské dějiny Židů*, že židovští spekulanti jednorázově zaplatili jistou sumu státní pokladně, aby se následně nemilosrdně vrhli na rolníky a své výdaje si vynahradili i se „značnými přebytky, v případě potřeby i metodami velice nevybíravými.“ 1] **Podnikání dravých židovských fondů je v podstatě tatáž spekulace s dluhem s tím rozdílem, že lichva probíhá na globální úrovni a roli nebohého feudálního rolnictva nově zaujaly celé národy.** Bohatí Židé sdílejí své rozsáhlé zdroje, skupují dluhy, opatřují je astronomickými poplatky a úroky, aby – když nevyhnutelně dojde k platební neschopnosti – přikročili k agresivním právním krokům k převzetí aktiv, což vede k vlně propouštění a zabavování domů.

Toto predátorské chování je natolik zhoubné a morálně zvrácené, že **belgická i britská vláda** podnikly kroky, jež mají těmto židovským firmám znemožnit využívat jejich soudních systému k žalobám proti dlužníkům mezi chudšími státy. Tucker Carlson o chamtivé dravosti Paula Singera, která zpečetila osud městečka Sidney v americké Nebrasce, řekl toto:

Jen stěží to vůbec mohlo být ošklivější nebo ničivější. Proč se tedy něco takového ve Spojených státech smí? Krátká odpověď zní: protože lidé jako Paul Singer vládnou nesmírným vlivem na politický život naší země. Sám Singer byl druhým největším republikánským mecenášem při volbách v roce 2016. Na konta super-PACů republikánských senátorů od něj přitekly miliony. Vy jste možná o Paulu

Singerovi nikdy neslyšeli – což samo o sobě vypovídá o mnohém – ale ve Washingtonu je podobně slavný jako rockové megastar. Proto taky skoro jistě v praxi platí na daních nižší procento ze svého příjmu než obyčejný hasič – pokud jste snad měli nějaké pochybnosti, zda je náš systém férově nastavený. Nic by nemohlo být pravdě vzdálenější.

Krom přímých politických darů se ovšem židovští finančníci ukrývají před nevítanou pozorností také za maskou zjednodušující protisocialistické rétoriky, tolik rozšířené na americké pravici, hlavně mezi jejími staršími, křesťansky a sionisticky založenými přívrženci. Rod Dreher v komentáři ke Carlsonově reportáži pro publikaci *American Conservative* zdůraznil, že Singer ve svém projevu z května 2019 varoval před „rostoucím nebezpečím socialismu uvnitř Demokratické strany“ a pokračoval: „Říkají tomu sice socialismus, ale mnohem přesnější by bylo hovořit o levicovém etatismu, promazávaném štědrými sprškami věcí zadarmo, příslibených politiky, podle kterých peníze vznikají v tiskárně, a ne pracovitostí podnikatelů a pracujících.“ Dreher poznamenává: „Pracovitost podnikatelů a pracujících? Takové *chuce*, po tom co ten člověk provedl lidem ze Sidney.“

Podnikání Singera a dalších židovských parazitů nejen že není v ničem produktivní, vlastně ani žádnou obecnou uznávanou formu podnikání nebo práce nepřipomíná. Je to chamtivostí živený parazitismus, prováděný ve zvráceně ohromném a vysoce nepotistickém rozsahu. Ve skutečnosti to pak jsou právě Singer a jeho soukmenovci, podle kterých peníze rostou na hřbetech produktivních pracujících a kdo je v konečném hodnocení přesvědčen o svém právu na „štědré spršky věcí zadarmo, příslibených politiky“. Singer sám sebe situuje do dětinského schématu, určeného především pro zabavení gójíů, tedy střetu „svobodného podnikání“ se „socialismem“, ale jak správně podotýká Carlson, „tohle není to svobodné podnikání, o kterém nás učili“. Není, protože se jedná o podnikání židovské – kořistnické, neorganické a spjaté se sociopolitickými cíli, jež nemají s osobní svobodou a majetkem nic společného. Možná to není svoboda podnikání, o které slýchal Carlson, ale zjevně je to podnikání, o němž se učí Židé, jak naznačuje jejich **astronomické zastoupení** ve všech formách predátorských finančních praktik a zločinů „bílých límečků“. Talmud, ať už aktivně studovaný nebo absorbovaný z kultury a okolního prostředí, utváří jejich etický kodex a osnovy stran podvodů, falešných insolvencí, zpronevěry, lichvy a finančního vykořisťování. **Supí kapitalismus je židovský kapitalismus.**

Koho krmí

Singerova dvojakost je dokonalým příkladem stylizace židovských finančníků do role konzervativců, aniž by však něco skutečně konzervovali. Židovský kapitalismus lze dokonce dosti věrohodně označit za hlavní impulz vzniku tzv. **Konzervatismu s. r. o.**, naoko pravicové politické síly, která se ovšem soustředí výhradně na fiskální programové body, v konečném hodnocení vlastně zájmům většiny z těch, kteří tuto **iluzorní politickou sílu** bláhově podporují, neprospěšné. Skutečného ducha židovského kapitalismu tak nehledejme v neupřímném plácání o socialismu a podnikatelském duchu, které beztak nemá větší ambice než na moment rozptýlit do sionismu zamilované nedovzdělané patrioty, ale spíše v pohledu na to,

jak židovské supí fondy rozdělují výnosy svého parazitismu. Supové jsou mezi příslušníky zvířecí říše poměrně slabí, a tak se nakrmí na mršině a svým mladým následně potravu natrávenou vyvrhnou. **Kdo tedy sedí v pomyslných hnízdech mrchožravých finančníků a čeká na nasycení rozervanými pozůstatky národů v nesnázích?**

Bostonský Seth Klarman (s majetkem v hodnotě půldruhé miliardy dolarů), který podobně jako Paul Singer říká, že „podnikání mi nastavilo svou příznivou tvář“, je nenasytý sběratel dluhů, který sehrál nepominutelnou roli při finančním kolapsu Portorika, kam za soustavou předzaložených společností („shell companies“) ukryl značnou část svého působení. Investigativní novináři postupem časem rozkryli otisky prstů Klarmanovy Baupost Group v agresivních právních krocích, které měly ze zbídačeného ostrova vymáčkout splátky. Židé působící v těchto společnostech si velice jasně uvědomují problematičnost svého počínání, a tak se usilovně snaží předejít poškození pověsti, ať už své osobní nebo vlastní etnické skupiny. Portoričtí novináři vyšetřující stopu dluhů směřujících ke Klarmanovi popisují stopování spojení jedné z fiktivních společností (Decagon) k Baupostu prostřednictvím právníka této společnosti (dalšího Žida) Jeffreyho Katze:

Když jsme se vrátili k lince od Ropes & Gray, odhalili jsme několik právníků spolupracujících s Baupost Group. Jeden z nich jménem Jeffrey Katz, kromě toho, že pracoval přímo pro Baupost, popisoval na svém pracovním profilu obzvláště **blízký a dlouhodobý vztah** se společností odpovídající Baupostu. Vytočil jsem Katze a on telefon k mému překvapení zvednul. Představil jsem, řekl, že pracuji pro Public Accountability Initiative a zeptal se ho, zda je tím pravým, koho se mám ptát na vztah Decagon s Baupostem. Nejprve se jal odpovídat, rychle se však zarazil a zjevně si to rozmyslel. Omluvil se s tím, že zrovna sedí na jednání a že mu mám zavolat později (tenhle špičkový právník zdá se klidně přijímá hovory z neznámých čísel uprostřed důležitých jednání). Zatímco mi doporučoval zavolat znovu, zeptal jsem se ještě jednou, jestli je tím pravým člověkem ohledně informací o Decagonu a dodal jsem, že pokud nikoliv, znovu mu volat nebudu, což ho ale podle všeho jen dál rozrušilo. Začal rychle plést páte přes deváté o tom, že je právník se spoustou klientů, že si musím myslet, že jsem narazil na velkého sólokapra a že má v kanceláři – doslova stojí přímo před ním – člověka, zatímco se jej neomaleně snažím udržet na drátě.

Jednou z příčin tohoto tajnostkářství jistě je intenzivně židovsky orientovaná filantropie Klarmana a jeho **rodinné nadace**. Zatímco portorické školy zůstaly uzavřené a probíhaly škrty v penzích i na zdravotní péči, „vyvrhoval“ Klarman „natrávené“ zisky ze své ohromné dluhové spekulace do svých „oblastí zájmu“, mezi nimiž figuruje na čelných pozicích „**podpora globálního židovského společenství a Izraele**“. Klarman a jeho bohatství nežidovských národů plundrující soukmenovci totiž příslibili zasazovat se o „zlepšení životní úrovně a přístupu k příležitostem pro všechny izraelské občany, tak aby se i oni mohli podílet na prosperitě země“. V Klarmanově hnízdě, se zobákem doširoka připraveným pozřít úroky z portorického dluhu, čekají třeba American Jewish Committee, Boston's Combined Jewish

Philanthropies, Holocaust Memorial Museum, Honeymoon Israel Foundation, Israel-America Academic Exchange nebo Israel Project. Klarman stejně jako Singer patří mezi zapálené stoupence uvolňování postojů ohledně homosexuality, což náležitě prokázal milionovým darem na konto republikánského fondu, zřízeného na podporu republikánských kandidátů ve volbách 2014, kteří podporovali sňatky osob stejného pohlaví. (Singer přispěl dokonce 1,75 milionem dolarů). Klarmanova peněženka je otevřena také kandidátům nakloněným **imigrační reformě** až po a včetně tzv. cesty k občanství pro imigranty bez dokumentů. Sám to komentoval následovně: „Právo na sňatek osob stejného pohlaví je největší zbylou lidskoprávní otázkou naší doby. Spolupracuji s jednotlivými republikány, abych se jim pokusil otevřít oči a ukázat, že se v této záležitosti chovají jako troglodyti.“

Z neštěstí Portorika měl značný prospěch také GoldenTree Asset Management Stevena Tananbauma, jemuž patří dluhy ostrova ve výši 2,5 mld. dolarů. Centrum pro ekonomický a politický výzkum **uvádí**:

Finanční ředitel společnosti GoldenTree Steven Tananbaum se na zářijové (po úderu hurikánu Irma, ale ještě před hurikánem Maria) podnikatelské konferenci nechal slyšet, že i nadále považuje portorické obligace za atraktivní investici. GoldenTree stojí v čele držitelů obligací COFINA, jíž patří obligace asi za 3,3 mld. Jelikož ale Portoriko čelí nevídané humanitární krizi a chybí mu prostředky k tomu své ohromné dluhy byť jen začít splácet, spoléhají tito mrchožrouti na svou schopnost naklonit si na svou stranu politiky a soudy. Skupina COFINA jen v posledních dvou letech vydala za lobbisty v americkém Kongresu **610 000 dolarů** a samotný GoldenTree podpořil kandidáty ve volebním cyklu (2016) **64 000 dolary**. **Portorická tragédie tudíž je pro kořistnické fondy jako GoldenTree jen další příležitost, jak se nestydatě obohatit.**

A s kým se o své závratné zisky dělí Tananbaum? Letmý pohled na výdaje rodinné nadace manželů Tananbaumových (**Lisa and Steven Tananbaum Charitable Trust**) ukazuje mezi nejštědřeji obdarovanými recipienty United Jewish Appeal Foundation, American Friends of Israel Museum nebo Jewish Community Center, nezanedbatelné sumy však šly také na muzea specializující se na výstavy zvrhlého a demoralizujícího umění.

Po krachu irských akcií a dluhopisů **v roce 2008** se židovské parazitické fondy včetně Oaktree Capital hladově vrhly na předlužené hypotéky, aby se snadno dostaly k desítkám tisíc irských domovů, nákupních center nebo služeb (Cerberus Stevena Feinberga se například zmocnil kontroly nad obchodem s odpadem a jeho zpracováním). V roce 2011 se irské banky houfně začaly zbavovat půjček, za nimiž stály finanční instituce v nesnázích – a země se tak stala Mekkou ochodu s vysoce riskantním majetkem. Půjčky za hubičku skupovali židovští manažeři fondů, aby obyvatelé nemovitostí obratem agresivně vystěhovali a pak tento nově získaný majetek rychle se ziskem prodali. Akademik Michael Byrne ze Školy sociální politiky největší irské univerzity, dublinské University College, podotýká: „Agresivní postupy těchto parazitických fondů zapříčinily četné lidské tragédie.“ Jedna z majitelek Anna Flynnová

vzpomíná, jak její hypotéku koupil Mars Capital, partner Oaktree Capital, vlastněný i řízený losangeleskými Židy Howardem Marksem a Bruceem Karshem. Podle matky čtyř dětí Flynnové se s nimi „skoro nedalo domluvit. Chtěli jenom jediné – abych vypadla z domu. Nestáli o žádné řešení (jež by vedlo k tomu, že by mi dům zůstal).“

A když se zrovna Bruce nesnaží připravit nějaké nebohé Irčany o střechu nad hlavou, komu ze svých zisků pomáhá prospívat? Zběžný pohled na investice jeho rodinné nadace (**Karsh Family Foundation**) ukazuje miliony dolarů putující k tak lidumilným skupinám jako Jewish Federation, Jewish Community Center nebo United Jewish Fund.

Paul Singer, jeho syn Gordin i jejich kolegové z Elliot Associates Zion Shohet, Jesse Cohn, Stephen Taub, Elliot Greenberg a Richard Zabel mají opěrné body ve většině zemí světa a podíl snad v každé společnosti, kterou byste mohli znát, od knihkupectví po prodejny laciných drobností. Z ukořistěných zisků sponzorují **tažení za podporu homosexuality a masové migrace**, financují sionistickou politiku, investují **miliony na zvýšení bezpečnosti Židů** i válek za Izrael. Singer je republikán a prominentní člen Board of the Republican Jewish Coalition. Seděl také ve vedení Jewish Institute for National Security Affairs a sponzoroval neokonzervativní think-tanky jako Security Affairs Research Institute a Center for Security Policy, krom toho se řadí mezi největší mecenáše neokonzervativní Foundation for Defense of Democracies. Blízko měl i ke skupině Freedom's Watch, jež obhajovala americkou válku v Iráku. Intenzivně se angažoval také v Foreign Policy Initiative (FPI), washingtonské lobby založené roku 2009 skupinou čelných židovských neokonzervativců k prosazování militaristické americké politiky na Blízkém východě ve prospěch Izraele. Peníze na činnost FPI dodal právě Singer.

Přestože se Singer zprvu proti Trumpovi vymezoval a ten ho jaksí na oplátku **výslovně zmínil** v jednom ze svých protiimigračních výlevů („Paul Singer ztělesňuje amnestii a příliv ilegální imigrace do naší země“), je dnes americký prezident v podstatě financován trojicí Židů: Singerem, Bernardem Marcusem a Sheldonem Adelsonem, kteří společně trumpovskou politickou mašinerii **podpořili více než 250 miliony dolarů**. Výměnou za tuto sumu chtějí válku s Íránem. Zaměstnanci Elliott Management patřili v roce 2014 k nejdůležitějším sponzorům senátorské kampaně jednoho z největších protiiránských jestřábů, Toma Cottona z Arkansasu, který Trumpa vyzýval ke schválení „odvetných úderů“ proti Íránu za údajné napadení dvojice obchodních tankerů. Tito židovští finanční dravci dali jasně najevo, že očekávají válku s šíitskou islámskou republikou, a za svou libru masa tvrdě lobbují. Jak to vyjádřil jistý politický komentátor, „tito sponzoři dali jasně najevo své představy stran Íránu. Rozhodně za investice do Trumpovy GOP (Republikánská strana) očekávají nějakou protislužbu.“

Stále a znovu tak sledujeme tentýž proces, což jasně dokládá ohavnou realitu: přímou závislost vlivu a bohatství sionistického globalismu na vykořisťovatelsví těžko představitelných rozměrů těch nejúspěšnějších a nejbezohlednějších židovských finančních parazitů. Nejde o domněnku, přehánění ani hyperbolu. Jednoduše se snažíme udeřit skrz masku a pohlédnout do tváře hlavám nejdravějších finančních fondů světa a podívat se na to, kam následně jejich krvavé peníze putují.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Nedělejme si žádné iluze – tyto sítě dosáhnou všude a jejich vliv roste. Snad bylo pro někoho možné je ignorovat, dokud drancovaly maličké, vzdálené země, jejich zamýšleným hlavním chodem jste však od počátku byli také vy. Nyní stojí u vašich dveří. Obyčejní lidé z nebraského Sidney nejspíš o existenci těchto supů nic netušili, dokud jejich továrny nadobro nezavřely svá vrata a jejich domy nezabavili exekutoři. Nyní se mrchožrouti přesunou o dům dál. A pak o další. A další. Naivní podpora „svobodného podnikání“ je nezastaví – stejně jako nadávky do „parazitických kapitalistů“.

Udeřte skrz masku!

Poznámka

1] S. Baron (ed) *Economic History of the Jews* (New York, 1976), s. 46-7.

Esej Andrewa Joyce *Vulture Capitalism is Jewish Capitalism* vyšla na stránkách The Occidental Observer 18. prosince 2019.